

גליון פ"א

פרשת מסעי
תשפ"ב

"אלה מסעי בני ישראל" - כל יהודי עובר מ"ב מסעות - עצתו: אמונה!

מ"ה למעשה התחזקות בעבודת ה'... לע"נ מ"ה הרני אסן מירון ג' הרני אסן קרלין, ובל מתי ישראל

להמשיך במסע עד החנייה הבאה, אם כן היא היתה להם שום ידיעה כמה זמן תימשך כל חניה והכל היה בצורה ארעית. **אבל בני ישראל עשו והכל כאשר צויה ה' את משה, על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, בלי שאלות למה כאן קצת זמן ולמה כאן הרבה זמן, רק עשוי הגענו ולמה כבר נוסעים, אלא הכל עשו על פי ה' בלא שום שאלה ופקפוק באמונה.**

בזה מבואר גם כן את הפסוק (לעיל ח, ג) "ועש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה נרותיה כאשר צויה ה' את משה". ופירש רש"י "ועש כן אהרן - להגיד שבחו של אהרן שלא שינה".

וכבר נתקשו המפרשים מה שבח הוא זה לאהרן הכהן שלא שינה ממה שנצטווה, וכי אפשר להעלות על הדעת שישנה מצוייו ה"ל"ת ביד משה, ואפילו פחות שבפחותים לא היה משנה מצוייו מפורש, ואהרן הכהן על אחת כמה וכמה, ואם כן צריך ביאור מהו השבח בזה שלא שינה, ואדרבה דבר זה יכול להתפרש כגנאי שבכלל יש הוה אמינא שישנה ממה שצריך לעשות.

אלא הביאור הוא כי הנה לכל אדם יש מצבים משתנים ומשברים, ויתכן שיום אחד הוא קם בהתלהבות גדולה לעבודת ה', מאידך ביום אחר אשר ירבו טרדותיו ועסקיו התלהבותו פחותה יותר, והיינו אף שתמיד עושה את המוטל עליו אבל השאלה באיזה צורה עושה זאת ובאיזה אופן.

והנה אהרן הכהן עבר מצבים ומשברים קשים, נפטרו לו שני בניו בטרגדיה נוראית, והיו אלו לא סתם בניו אלא גדולי הדור ושקולים יותר ממשה ואהרן, וכדאיתא במדרש (ויקרא רבה יב, ב) "אמר משה לאהרן, אחי, בסניני נאמר לי שאני עתיד לקדש את הבית הזה, ובאדם גדול אני מקדשו, והייתי סבור שמה או בי ארץ הבית הזה מתקדש, ועכשיו שני בניך גדולים ממני

ברש"י מבואר ב' טעמים מפני מה האריכה התורה בכל אותם המסעות שעברו בהם בני ישראל, א] כדי להודיע חסדיו של מקום שלא טלטלם כל ארבעים שנה. ב] משום חיתתן מונה והולך כל המסעות שהלכו בהם.

כתב מ"ר הגאון האדיר ר' ישראל מאיר דרוק שליט"א (תלמידו חביבו של מון הגר"ח קניבסקי זצוק"ל): **עוד נראה לפרש באופן נוסף טעם להזכרת כל המסעות.** בפרשת בהעלותך (טו ז ואילך) התורה מתארת באריכות את סדר נסיעתם וחנייתם של ישראל על פי הענן, ומוקדשים לצורך זה פסוקים רבים, ועל פניו אינו מובן מה ענין כל הפסוקים הו, די לומר בקצרה שכל ענין המסעות והחניות היה על פי הענן, ולא היה צורך משמיעה לנו התורה את כל הדוגמאות "ובהארץ הענן וגו' ויש אשר יהיה הענן ימים מספר וגו' ויש אשר יהיה מערב עד בוקר או יומם ולילה או יומים או חודש"... לכאורה אין זו אלא שפת יתר ואריכות שלא לצורך, וחובה עלינו לבאר ענין כפילות זו.

וכתב הרמב"ן (שם פסוק טו) "וטעם ובהארץ הענן - לומר כי אם יאריך הענן על המשכן ימים רבים, והמקום ההוא אינו טוב בעיניהם והיו הפצים ומתאווים מאד לנסוע מן המקום, אף על פי כן לא יעברו על רצון השם. וזה טעם ושמונו בני ישראל את משמרת ה' ולא יסעו - כי מיראת השם ומשמרת משמרת מצותו לא יסעו. וכן אם היה הענן ימים מספר כשנים או שלשה ימים, והיו העם יגיעים מאד ועיניהם בדרך כחם, יעשו רצון השם ללכת אחרי הענן.

וסיפר עוד (פסוק כא), כי יש שלא יעמדו רק לילה אחד ויסעו בבוקר אף על פי שהוא טורח גדול להם. ולפעמים יעמדו הענן יומם ולילה, כי הלכו כל הלילה ובאו במקום ההוא בבקר וינוח הענן שם כל היום ההוא וכל הלילה ונעלה בבקר השני ונסעו, והוא טורח גדול מן הראשון, כי היו העם סבורים שיעמדו שם ופרקו העגלות והניחו משאם כמנהג הבאים מן הדרך ובהעלות הענן יחזרו לטעון ולא יוכלו לעשות להם תקון לדרך. או יומים (פסוק כב), ויסעו בלילה. ויתכן שאידע להם במסעות שעשו כמסופר בכאן ולא בענין אחר, כי עמד הענן מערב ועד בקר ויומם ולילה ויומים וחדש ושנה, ולכך הזכיר הכתוב אלו השעורין בפרטן. ע"כ.

מבואר שהיה בזה נסיון עצום, כי בעצם כל חניה שהגיעו אליה, לא היו יודעים כמה זמן תמשך חנייתם, ובלל חנייה צריך מחדש להקים את האהל, לבנות, לפרק מיד וכל כיו"ב, ויתכן שכל זה ימשך רק לכמה שעות וכבר יצטרכו לארוז מחדש

וממך". אין ספק כי היה לו מזה צער נורא. וכמו כן העובדה שחטא העגל נעשה בגרמתו לא סר ממחשבתו כל העת (עיין תורת כהנים א, ט), כל זה יכול לגרום אצלו לעליות ומורדות בעבודת ה', פעמים בהתלהבות גדולה יותר ופעמים כשצערו ורדף אותו, יעשה עבודתו רק מתוך ההרגל. לזה מפרש רש"י "להגיד שבחו של אהרן שלא שינה", לא משנה באיזה מצב הוא נמצא, או כמה קשה לו, את עבודת ה' הוא עושה תמיד באותה צורה ובאותה התלהבות וכתחילה, כל מה שעובר עליו בחייו הפרטיים אינו סיבה להוסיף או לגרוע מעבודת ה' בשמחה המוטלת עליו, וזהו שבחו הגדול שעבודת ה' שלו אינה תלויה כלל במצב הרוח שלו ולכן תמיד היא באותו האופן ואותה צורה בלי שינוי כלל.

מעלת האמונה העליונה - בלי שום קושיות

זוהי גם כן כל מעלת האמונה שעלינו להאמין בבורא יתברך תמיד בלי שום שינוי, כי בדרך כלל יש לאדם עליות או ירידות וכמו שכתב ה"חזון איש" בתחילת ספרו "אמונה וביטחון" "מידת האמונה היא נטיה דקה מעדינות הנפש" ופעמים שאדם מתחזק מאד במידה זו ופעמים שנחלשת היא אצלו, אבל המעלה העליונה שייגיע האדם למדרגה בה אמונתו היא מוחלטת בלי שום קושיות על הנהגתו של הבורא יתברך, ולא משנה באיזה מצב הוא נמצא, אם יותר קשה לו או פחות קשה לו, תמיד אמונתו בה' הינה מוחלטת.

יסוד זה למדנו כאן ממסעותיהם וחנייתיהם של עם ישראל שלא היו יכולים לדעת אף פעם כמה זמן תמשך כל חניה, אבל לעולם על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו, בלי שאלות ובלל תלונות רק כפי מה שנצטוו כך עשו.

על פי זה יש לפרש גם כן מה שהתורה חוזרת כאן שוב על כל אותן המסעות שעברו בהם בני ישראל, כי הזכרת מסעות אלו, שבח הוא לישראל מאחר ובכל מקום הם להם נסיונות והם עמדו בהם בגבורה. ע"כ מה"אש תמיד". (פירוש מסעי).

אחי ורעי, שמעתי פעמים רבות מהגה"צ ר' אלימלך בידרמן שליט"א בשם הספה"ק - "התורה הקדושה היא נצחית", **כל יהודי עובר מ"ב מסעות, לפעמים בנוף ממש ולפעמים בנפש, שהוא נמצא בכל מיני מצבים, וצריך תמיד לחזור ולהתחזק באמונה שהכל "על פי ה'..." בלי שאלות ובלל פקפוקים, באמונה תמימה ופשוטה ובשמחה.**

א' מ"ה ויארץ
מאגזין חסידי
המיינסטרים והמסורתיים

תמיד נספר תהילתך

סיפר הרה"ק הדברי חיים מצאנז וז"ע, ששמע בילדותו ממגיד"א אחד לפרש את הפסוק האמור בהפסדה"ל שב"ק דנא 'ההימיר גוי אלוהים והמה לא אלוהים ועמי המיר כבודו בלא יועיל' (ירמיה ב, א).

הנה 'המיר' הוא לשון חשיבות (כמו שנאמר 'את ה' האמת היום', דברים כו י), כי הגוי עובד את אלילו עד שרואה בעת צרה - בעת מבחן, שאיננו מושיעו מאומה או מחרפו ומגדפו. אולם בני ישראל מתפללים 'למלך עוזר ומושיע ומגן, ואף אם לפעמים נדמה להם שלא ענה להם ה', עדיין יחזיקו באמונתם תמימה וייעה ברורה שהכל בחשבון, ובאמת הקב"ה ענה להם כי הוא היודע מה טוב לאדם.

וזהו אומרו 'ההימיר גוי אלוהים' - האם החשיב הגוי את עבודה זרה שלו בעת ש'המה לא אלוהים' כלומר בעת שהגוי מדוכא ביסורין והם לא הושיעוהו, אמנם 'עמי' בני ישראל, מחשיבים ומכבדים כבודי, אפילו בעת הסתרת פנים שלכאורה נראה שאין מטיב חלילה עמנו והוא 'בלוא יועיל' חלילה, אף על פי כן המה מכבדין אותי...

dos48432274@gmail.com

ר' אמונת של הלבנה הרב דוד מטיאס

שתיית כוס של הברלה בתשעת הימים

כתב הרמ"א בס' תקנ"א ס"ו ז"ל: ונוהגין להחמיר שלא לשתות יין בברכת המזון ולא בהבדלה אלא נותנים לתינוק, ובמקום דליכא תינוק מותר בעצמו לשתות הברלה עכ"ל, ומבואר מדברי הרמ"א שבמקום שיש קטן אין לו לשתות הכוס בעצמו אלא צריך ליתנו לקטן שישתה. ומסתמית הפוסקים משמע כמה זמן תמשך חנייתם בזה במוצ"ש שבתוך תשעת הימים ולא רק במוצ"ש של שבוע שחל בו, וכ"כ בספר קרא עליו מועד (פ"ה ס"ק ג') בשם הגר"ג קרלין זצ"ל, והגר"ח קניבסקי זצ"ל עיי"ש.

וכתב המש"ב (ס"ק ע') דבעינן שיתן הכוס לתינוק כזה שכבר הגיע לגיל חינוך אך עדיין אינו יודע להתאבל על ירושלים עיי"ש, וכתבו האחרונים שגיל חינוך לענין הברלה הוא משה שהגיע הקטן לגיל ששה - שבע, כל אחד לפום חורפיה, כמבואר במש"ב (ס' רס"ט ס"ק א') לענין קידוש, והוא הדין לענין הברלה עיי"ש, אולם לא נתבאר להדיא בפוסקים באיזה גיל כבר יודע הקטן להתאבל על ירושלים, ועיין במקור חיים (ס' תקנ"א) שנראה מדבריו שעד גיל תשע עדיין נחשב הקטן כמי שלא יודע להתאבל על ירושלים, ובש"ה"ל משמע שעד גיל עשר נחשב הקטן כמי שאינו יודע להתאבל על ירושלים, ועיין בשו"ת ישא יוסף (ח"ב ס' ק"לא) שהגרי"ש אלישיב זצ"ל היה נותן את כוס הברלה בקטן בן תשע שנים יודע להתאבל על ירושלים, וכתב בברכה עיי"ש.

אמנם יש שנהגו לשתות הכוס בעצמם אפילו כשהיה לפניהם קטן שהגיע לחינוך, מטעם שקשה לשער הגיל של הגיע לחינוך ולא הגיע עדיין להתאבל על ירושלים [כן נהג הגרש"א זצ"ל, וכן נהג שנים רבות הגרא"ל שטיינמן זצ"ל, אולם היו שנים שבדק את גילו והבנתו של הקטן ונתן לו לשתות, אך ביקש שהיה מייץ ענבים ולא יין], וכן מטו משמיה דבעל האגרות משה זצ"ל שהמבדיל ישתה את היין ולא יתן לקטן עיי"ש, וכן הוא מנהג הספרדים שהמבדיל בעצמו שותה את כוס הברלה כפסק המחבר שמוותר לשתות מייץ של הברלה (נחמת ציון פ"ח).

בה אגף החיי

מעשה מוזק באמונה ובטחון

אמונה שהביאה ישועה גדולה

סיפר הרה"ג רבי גואל אלקריף שליט"א:
לפנינו סיפור אמיתי, על אדם פשוט, אחד מאיתנו, שלא נפל ברוחו, והקב"ה גמלו לו על כך ביד רחבה. פרנסתו של אותו יהודי די דחוקה, אבל הוא היה שמח בחלקו. בימים של ערב פסח הייתה לו סייעתא דשמיא גדולה, והוא צלח לקנות את כל צרכי החג ברווח.
ימים בודדים לפני התקדש החג ניתנו לו תלושים בסך שש מאות שקלים, לקניה ברשת חנויות ידועה. אשתו הייתה זקוקה למיקסר, וכבר זמן רב ציפתה שתהיה להם אפשרות לרכוש את המכשיר. הוא החליט לקנות לה בשלוש מאות שקל מיקסר קטן, ובשלוש מאות השקלים הנוספים לקנות משחקים לילדים. עד אותו יום היו ברשותם רק משחקים פגומים שקיבלו בירושה, וחסרו בהם חלקים. הילדים שמעו שמתו שמחה גדולה, אבל מייד התחילו וויכוחים לגבי השאלה החשובה - אלו משחקים לקנות האם יקנו משחק אחד גדול ומשוכלל בשלוש מאות שקלים, או שעדיף לקנות לכל ילד משחק קטן ופשוט. בערבו של יום הצליח האיש למצוא לעצמו מעט זמן פנוי, וביקש לצאת לקנות את המיקסר. שלח ידו אל כיס החליפה, אך לא מצא את התלושים.
חליפה בכל הכיסים, חופש בכל המגירות, אבל התלושים אינם. הילדים החלו בחיפושים קדחתניים ברחבי הבית, ויצאו לחפש גם ברחובות שאביהם רגיל ללכת בהם, אך התלושים נעלמו כלא היה.

האווירה בבית עגומה מאוד. האברך רואה את אשתו שבורה. היא כל כך שמחה, כשחשבה שיהיה לה סוף סוף מיקסר, וכגודל השמחה כך גודל הצער על האובדן. הוא רואה את הילדים שבורים, כל כך קיוו לזכות במשחק חדש ויפה לכבוד החג.

מה עשה האיש?

פנה אל בני משפחתו ואמר: "אשתי היקרה ובני היקרים, בואו נחשוב - נניח שהיינו קונים את המיקסר, ואחד הילדים היה מניח שלא במתכוון את אצבעו, והייתה האצבע נחתכת חס ושלום... האם היה טוב עבורנו המיקסר הזה? ודאי שלא היה טוב, ולא כדאי שיהיה.
אם כן, מאחר שהקב"ה כבר ידע מה עלול לקרות, חס

ושלום, וממילא הוא יודע שלא כדאי שיהיה לנו את המיקסר, לכן הוא מנע מאיתנו את קניית המיקסר, וחסך מאיתנו צרה גדולה.

ילדים יקרים, אתם רוצים משחקים חדשים, אבל המשחקים האלו יצרו מריבות גדולות ומחלוקות ביניכם, וגם צער וכעס, ולכן אולי מוטב שלא יהיו בכלל."

התחיל האברך לשיר עם ילדיו - "מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי", והיו רוקדים ומתחזקים באמונתם, ואומרים מה אשיב לה' איך אודה לה' על שגמלו לנו טובה, שאבדנו את שש מאות השקלים...

האברך הזה מוסר שעור פעם בשבוע, ובאותו לילה הוא נסע למסור את השיעור. מיד לאחר סיימי ההרצות את דבריו, ניגש אליו אחד השומעים - בחור כבן שלושים, שהיה חתן ערב חתונתו.

הבחור היה כאוב מאוד, וגם נסער וכעוס. הוא סיפר, ששעות ספורות לפני כן התקשרו אליו מבית הכלה, והודיעו שהיא רוצה לבטל את השידוך! שנים רבות ולא קלות עברו עליו, עד שמצא את השידוך הזה שאליו ייחל. הוא קיווה שעוד רגע הוא מגיע אל המנוחה ואל הנחלה, ופתאום הכל בטל ומבוטל, שלא לדבר על חוסר הנעימות הנוראה, ועל ההוצאות הכספיות הגדולות, שהרי ההזמנות לבני המשפחה ולחברים כבר נשלחו, האולם והתזמורת הוזמנו, והיטיים נקנו, ומה יהיה עכשיו?

אמר לו היהודי שלנו: **"ומה אם היה נודע לך שהאשה הזאת עמדה למרר לך את החיים, להוציא לך את הנשמה, ולבזבז כל שקל שתרוויח, ועוד לבוא אליך בטענות שאינך מביא הביתה משכורת גבוהה כמו הגיס שלה... אתה התאסרת איתה ואין ברירה, אבל היום התחזקת והתפללת מכל הלב, הקב"ה ריחם עליך, והיא החליטה למרבה השמחה לשחור אותך לבטל את השידוך."**

הבחור שתק לרגע, מנסה לעכל את הדברים. "יתכן, כמובן, שהיא יכלה להיות אישה טובה וכשרה", הוסיף האברך ואמר, "וסיבה אחרת גרמה לביטול השידוך, אך הביטול הזה הוא ללא ספק לטובתך".
ואז סיפר האברך את הסיפור שלו ואמר: "בוא נשיר אני ואתה ביחד: 'מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי". **שרו השניים שירי אמונה, והתחזקו באמונתם ובביטחונם בה.**
למחרת, ביום בדיקת חמץ, התקשרה הכלה לשבער אל הבחור, ואמרה לו: "תגידי לי, מה השקט הזה? איך זה שאתה לא מגיב כלום? הודיעו לך כזאת הודעה, ממש הפילו עליך פצצה... יש פה נזקים כספיים, בושות וצער וכעס, ואתה אפילו לא מרים טלפון?! לא אכפת לך בכלל הביטול של השידוך?".

"ועוד איך אכפת לי", הוא אמר, "שתקתי רק בגלל הסיבה הפשוטה, שאם זה מה שריבוננו של עולם רוצה - אז אני מקבל זאת באהבה. הוא יודע יותר טוב ממני מה טוב לי".
הכלה שתקה לרגע, נדהמת. לאחר שהתעשתה, היא סיפרה לו שהסיבה לביטול של השידוך הייתה שנועד להם שהוא טיפוס מתלהם, חמום מוח.

"סתם היטעו אותנו", אמרה הכלה, "טעות גדולה ונוראה כל כך. הנה, הודיעו לך על ביטול של שידוך, ימים בודדים לפני החתונה, ולא קיבלנו שיחת טלפון אחת של כעס וצערות..."

האמת היא, שהבחור באמת התכוון להתקשר ולצעוק צעקות שכל הרחוב היה שומע, ורק השיחה ששוחח עם הרב בלילה ההוא, מנעה אותו מלעשות זאת.

"אני מתנצלת מאוד, ומקווה שתסלח לי", היא אסרה, "אני בהחלט לא רוצה לבטל את השידוך. להיפך, אני מתפעלת מהאמונה שלך ומהמידות הטובות שיש לך".

השידוך חזר והיה.

הבחור כל כך שמח והתרגש, שהוא מיהר לחנות, וקנה מיקסר באלף שקל, עם כל החלקים הנלווים. אחר כך הלך לחנות משחקים, וקנה באלף שקל משחקים לכל ילדיו של האברך.

בשעה עשר בלילה, בליל בדיקת חמץ, הוא התקשר אל האברך, ושאל האם יוכל לבוא אליו לזמן קצר. מטבע הדברים, זה לא היה בדיוק זמן נוח עבור האברך. ערב פסח, אחרי בדיקת חמץ, וכל הבית על גלגלים, אבל אם יהודי נמצא בצער אי אפשר להשיב את פניו ריקם. "ודאי תוכל לבוא", אמר האברך "מתי שתבוא ברוך הבא".

"אני כאן, ליד הבית, ואני עולה עכשיו".
הבחור עלה לביתו של האברך, ובידיו שקיות גדולות ותפוחות, בקושי הצליח להיכנס דרך הפתח. "מה כל זה? תמה האברך".

"אתה זוכר את המילים ששרת איתי, בשעה שהייתי עמוק בתוך הייאוש שרתו ביחד: 'מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי', ובזכות ההתחזקות ההיא באמונה, בוטל הביטול של השידוך! תוך זמן קצר אעמוד בעזרת ה' בשמחה גדולה, תחת החופה! בזכות 'מה אשיב לה' זה, והאושר שהבאת לי עמו, אשתך מקבלת עכשיו את המיקסר שרצתה כל כך, אבל לא מכשיר פשוט וקטן בשלוש מאות שקל, אלא באלף שקל. והילדים שלך, שהתחזקו איתך באמונה וחזיקו גם אותי, מקבלים עכשיו משחקים לכבוד חג, לא בשלוש מאות שקל אלא באלף שקל". (מתוך 102 סיפורים שישנו לאנשים את החיים - חלק ב).

[א"ה: מסתמא המשך הסיפור היה שנמצא התלושים של ה-600 ₪ - כדרכם של סיפורים...].

לעברו כבר לבבכם

התחזקות בעבודת הרב - זו תפילה

כי לישועתך קיוונו כל היום - בעגלא ובזמן קריב

כתב הגה"צ ר' צבי מאיר זילברברג שליט"א - בשם כמה צדיקים ז"ע משל נורא על עבודת הרב ה'ציפוי לישועה'.
פעם אחת היה איזה ילד שהיה מוכרח מחמת סיבה מיוחדת לנסוע למקום שהיה רחוק מאד מאד מבית אביו לתקופה ארוכה, וכאשר עמד לחזור אל בית אביו שלח מכתב לאביו שבוים פלוני ופלוני מגיע עם ספינה לעירו של בית אביו. וכאשר קיבל אביו המכתב יצא ברוב התרגשות לשפת הים ביום המיועד לחזרת בנו, ואכן כאשר כתב כן היה, שהספינה התקרבה יותר ויותר לשפת הים יחד עם הבן הנמצא עליו, אמנם בעמדם סמוך ונראה אל שפת הים קרה אסון נורא שנשררה הספינה וכל הנוסעים נפלו לתוך הים, אך הילד ידע לשחות היטב ועל כן התאמץ בכל כוחותיו לשחות לשפת הים.
וכך עומד האב על שפת הים ורואה את בנו נאבק על חייו לשחות עד שפת הים, אבל "הקולות מים רבים אדירים" מתגברים והולכים על הבן, עד שכוחותיו הולכים ואוזלים עד שפוחת והולך מלהילחם כנגדם וכמעט שמפסיק לשחות ומתחיל לטבוע רח"ל בתוך הים.
ובראות האב המצב הנורא מתחנן וזועק אליו בכל כוחותיו משה'לע משה'לע החזק חזק, והתחזק בכל כוחך לשחות הלאה, כי הנה אתה קרוב לשפת הים, והנך מגיע כבר, ובצעקות אלו נתן לו הכוחות להחזיק עצמו ולהתחזק בכל כוחותיו ולהינצל לחיים.
**הצדיקים שסיפרו משל זה בערו באש קודש - שלא רק שאבינו שבשמים מחכה ומצפה באופן עצום ונשגב כביכול לגאלנו, אלא אבינו שבשמים עומד כביכול על שפת הים ובראותו כביכול שאנחנו נאבקים בה'קולות מים רבים אדירים' של השער נון נסיונות שיש בעקבתא דמשיחא, עד שהרבה פעמים יש בחינה שכמעט טובעים בתוך הים הנורא, זועק כביכול אבינו שבשמים לכל יחיד, בני יקירי, התחזק בכל כוחך והמשך לשחות אתה כבר מגיע לשפת הים, ובצעקות אלו כביכול מקבלים אנו הכח להחזיק עצמנו עד הגאולה השלימה.
אמנם איתא דיש בחינה שכאשר אבינו שבשמים זועק אלינו כביכול החזיקו עצמכם באופן חזק מאד, אנחנו זועקים ומתחננים וכלות כוחות אל תעזבונו' אבינו שבשמים אנא עזור לנו בכללות ובפרטות שנזכה להחזיק עצמנו חזק מאד מאד ושנזכה כבר לקבל פני משיח צדקנו מהר מאד מאד, ושיהיה ההייליגע הייליגע גאולה 'בחינו וביומנו ובחיי דכל בית ישראל', וכולנו מתפללים ומצפים שב'בין המצרים תשפ"ב' נזכה כבר למעשה ממש שמישיח צדקנו יבוא.**

עלון השבוע: לזכות	חברת "מעין עולם הבא" - (ג' ידפים במסכת שבת)	ניתן להירשם לקבלת העלון במייל a0548496676@gmail.com בכל ענייני העלון ניתן לפנות ל- 0548496676	דרוש תרומות להדפסת העלון ניתן לתרום בדורים פלוס בקופת 'עלי באר' הנצחה שבועית על 50 ש"ח מצווה רבה ויחסי הרבים להדפיס מהמייל ולהלקח בכתיב נכונת.
--------------------------	--	---	--

קנה - קנה
סיום! מזל טוב !!!

חלק נדרים לע"ג: משה בן הגוס תורת. וזוהי רחל זינת בת נובר תורת.

